

Arrest

nr. 61 638 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. FAWZI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en tot de Njikwa tribe te behoren. U bent geboren in Buea op 11 januari 1978.

Sinds 20 mei 2005 werd u lid van 'Southern Cameroons National Council' (hierna SCNC) te Tiko. Onmiddellijk begon u activiteiten te doen, met name naar de 'Onafhankelijkheidsdagviering' op 1 oktober te gaan en het bijwonen van meetings van SCNC. Op 1 oktober 2006 werd u samen met andere leden van SCNC gearresteerd in Tiko toen jullie de onafhankelijkheid wilden vierden. Jullie werden gedurende één week opgesloten in de gendarmeriebrigade van Tiko. Na uw vrijlating deed u verder met uw activiteiten voor SCNC en u gaf verder les in het 'Tiko Governmental Technical College'. Op 6 maart 2008 kende u een volgend probleem, toen u op een meeting aanwezig was van jongeren die een jeugdvleugel bij SCNC wilden oprichten, viel de gendarmerie binnen. U werd opnieuw opgesloten in de gendarmeriebrigade van Tiko, ditmaal gedurende drie dagen. Nadat u werd vrijgelaten, deed u

ook ditmaal verder met uw activiteiten voor SCNC en u gaf weer gewoon verder les in het 'Tiko Governmental Technical College'. In november 2009 ontsloeg de directeur van het 'Tiko Governmental Technical College' u echter, omdat gendarmes naar de school kwamen, wat terroriserend was voor de leerlingen. Op 13 mei 2010 kende u een volgend probleem. Toen u kopieën van de geschiedenis van zuidelijk Kameroen en kopieën van de hymne uitdeelde in Tiko, werd u gearresteerd. Toen de gendarmes u bijna tot bij de gendarmeriebrigade brachten, ontsnapte u. U vluchtte eerst naar Buea om uw familie te informeren over wat gebeurd was en diezelfde dag vluchtte u verder naar Bamenda waar u bij uw tante (P.A.) introk. U bleef bij haar wonen, tot u op 6 juni 2010 vernam dat uw vader overleden was. U keerde terug naar Buea om de begrafenis van uw vader bij te wonen, maar u vernam dat daar gendarmes waren. U vluchtte naar Great Soppo, waar u zich in het huis van uw ouders verborg tot u op 2 augustus 2010 Kameroen kon ontvluchten. Op 3 augustus 2010 kwam u in België toe, waar u op 10 augustus 2010 een asielaanvraag indiende. Vanuit België contacteerde u (O.A.), een lid van SCNC die in Kameroen woonde. U vroeg hem om een aantal documenten op te sturen, wat hij ook deed.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Kameroense overheid omwille van uw lidmaatschap en activiteiten voor de SCNC, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw lidmaatschap van- én uw betrokkenheid bij de SCNC niet aannemelijk kunt maken.

U verklaarde dat u sinds 20 mei 2005 werd u lid van SCNC, omdat u zag hoe de overheid jullie (de Engelstaligen) behandelden als tweedeklassers. Toen u gevraagd werd om een voorbeeld van deze discriminatie te geven, gaf u aan dat er discriminatie bij de tewerkstelling was. U gaf aan dat vijftig procent van de 'Divisional Officers' Franstalig is en dat vijftientig procent van de mensen in de politie school en van de leraars in Sonara Franstalig is. Toen u gevraagd werd welke taal de officiële taal in Kameroen is, gaf u – terecht – aan dat Engels én Frans de officiële talen zijn (zie administratief dossier). Toen u verder gevraagd werd om een voorbeeld van deze discriminatie te geven, die u ondervond, gaf u als vaag antwoord dat u in een overheidsschool afstudeerde, in privé scholen werkte en nadien iemand verving in een overheidsschool (gehoor CGVS, p.7). Bovenstaande vage verklaringen betreffende uw motivatie om lid te worden van de afscheidsbeweging SCNC doen minstens twijfel rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het feit dat u daadwerkelijk (een actief) lid was van de SCNC en bijgevolg bij de vervolging die u omwille van uw – vermeende – activiteiten voor de SCNC onderging.

U gaf verder aan dat u met SCNC streed voor de onafhankelijkheid van zuidelijk Kameroen. Toen u gevraagd werd hoe SCNC dit doel wilde bereiken, gaf u vaag aan dat de leden van SCNC pleiten voor gerechtigheid, democratie en eenheid. Toen u gevraagd werd met welke concrete daden SCNC dit wilde bereiken, ontweek u opnieuw de vraag door te stellen dat de republiek zuidelijk Kameroen moest loslaten. Toen de vraag een derde maal gesteld werd, gaf u nog steeds vaag aan dat jullie demonstreerden om aan de Europese landen te vragen om tussen te komen (gehoor CGVS, p.15). Uit bovenstaande blijkt dat u absoluut niet duidelijk en concreet kunt maken hoe SCNC de onafhankelijkheid van zuidelijk Kameroen – het doel waarvoor u streed – wenste te bereiken. Dat u hiertoe niet in staat bent ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u daadwerkelijk (een actief) lid van de SCNC zou zijn en bijgevolg ook de vervolging die u omwille van uw – vermeende – activiteiten voor de SCNC onderging.

Betreffende de structuur van SCNC, wist u niet wie op nationaal niveau de 'Communication Secretary' en de 'National Treasurer' was, kon u op niveau van uw zone, namelijk de Southern Zone, enkel Mba Sylvester en Taku Sylvester noemen als personen met een belangrijke functie en op het niveau van uw county, namelijk Victoria County, kon u als enige persoon met een belangrijke functie Fongoh Emmanuel, de chairman noemen (gehoor CGVS, p.9-10). Toen u gevraagd werd om de naam van de eerste nationale 'chairman' van SCNC te geven, gaf u ontwijkend aan dat Justice Ebong de onafhankelijkheid verklaarde. Toen u gevraagd werd of hij ook de eerste nationale 'chairman' van SCNC was, antwoordde u opnieuw ontwijkend door te stellen dat hij de onafhankelijkheid van

zuidelijk Kameroen verklaarde. Toen u daarop opnieuw gevraagd werd om de naam van de eerste nationale 'chairman' van SCNC te geven, gaf u aan dat dit Ngeka Luma was (gehoor CGVS, p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratieve dossier), blijkt echter dat Ekontang Elad de eerste nationale 'chairman' van SCNC was. Toen u verder gevraagd of u buiten Ayamba Ette Otun en Ngeka Luma nog andere personen kon noemen die de functie van nationale 'chairman' van SCNC hadden, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratieve dossier), blijkt dat SCNC nog enkele andere nationale 'chairmen' kende. Verder hoorde u nog nooit van Albert Mukong, een belangrijk activist die voor de onafhankelijkheid van zuidelijk Kameroen streed en van SCNC een 'staatsbegrafenis' kreeg. U wist evenmin wie Ester Mangwe Ayafor (net als u afkomstig uit de regio Tiko) en Frida Ngwa, twee belangrijke strijders bij SCNC, waren (gehoor CGVS, p.19 en p.22 en administratief dossier). Het feit dat uw kennis betreffende een aantal belangrijke personen / functies binnen SCNC beperkt is, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw lidmaatschap van – en activiteiten voor – SCNC.

Bovenstaande veelvuldige onwetendheden en vaagheden ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het feit dat u daadwerkelijk (een actief) lid was van de SCNC en bijgevolg de vervolging die u omwille van uw – vermeende – activiteiten voor de SCNC onderging. Temeer daar men van iemand die beweert sinds 20 mei 2005 een actief lid van de SCNC te zijn en die sinds haar lidmaatschap tweemaal per maand naar vergaderingen van SCNC zou gaan, men een betere algemene kennis van de organisatie verwacht (gehoor CGVS, p.7-8).

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw 'vrees voor vervolging'.

U verklaarde dat u op 13 mei 2010 een probleem kende dat u deed besluiten om Kameroen te verlaten. U gaf aan dat u die dag gearresteerd werd, maar dat u kon ontsnappen. U verklaarde verder dat u eerst naar Buea vluchtte om uw familie te informeren en dat u diezelfde dag naar Bamanda vluchtte waar u bij uw tante (P.A.) introk (gehoor CGVS, p.20). De vaststelling dat u onmiddellijk na uw beweerde ontsnapping naar uw familie gaat en u nadien bij uw tante gaat wonen, kan men bezwaarlijk een uiting van een vrees van vervolging noemen, daar men er van kan uitgaan dat de woonplaatsen van uw familieleden plaatsen zijn waar de overheid u kan opsporen. Dat u na uw beweerde ontsnapping naar uw familie ging, getuigt van het niet doorleefde karakter en bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

U gaf verder aan dat u bij uw tante bleef bij wonen, tot u op 6 juni 2010 vernam dat uw vader overleden was en u naar Buea ging om de begrafenis van uw vader bij te wonen (gehoor CGVS, p.20). Ook dit gedrag getuigt van het niet doorleefde karakter en bedrieglijke karakter van uw asielrelaas, daar men mag verwachten van iemand die vreest opgespoord te worden door de politie dat deze niet naar zulke gebeurtenis gaat. Vervolgens gaf u aan dat u naar Great Soppo vluchtte, waar u zich in het huis van uw ouders verborg tot u op 2 augustus 2010 Kameroen kon ontvluchten (gehoor CGVS, p.21). Het feit dat u in het huis van uw ouders gaat wonen, kan men bezwaarlijk een uiting van een vrees van vervolging noemen, daar men er van kan uitgaan dat de woonplaats van uw ouders dé plaats is waar de overheid u kan opsporen. Bovendien kende u er ook geen problemen (gehoor CGVS, p.21). U gaf verder aan dat u vanuit België contact had met (O.A.), een bevriend lid van SCNC. Toen de dossierbehandelaar u vroeg of deze persoon u iets vertelde over de problemen die u kende in Kameroen, gaf u aan dat u het niet vroeg en dat u hem gewoon vroeg om documenten op te zenden (gehoor CGVS, p.6). Dit is geen afdoende verklaring om u niet over de nasleep van uw problemen te informeren bij uw contactpersoon binnen SCNC, daar dit van een kandidaat vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht wanneer hij contact opneemt met personen in zijn land van oorsprong. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Kameroense identiteitskaart en geboorteakte tonen uw identiteit aan, welke niet in twijfel wordt getrokken. U legde een lidkaart van SCNC voor, maar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat zulk document op zeer eenvoudige wijze aan te schaffen is en gewoon op straat te koop is, waardoor er geen geloof aan de authenticiteit ervan gehecht kan worden (zie administratief dossier). Verder legde u een visitekaart van Ayamba Ette Otun voor, wat op zich niet bewijst dat u lid of supporter van SCNC zou zijn. U legde enkele scholingsattesten voor, maar deze zijn verder niet relevant voor uw asielrelaas. Verder legde u een door u neergeschreven feitenrelaas voor. Dit document voegt u toe wat niet tijdens het

gehoor op het CGVS gezegd werd en wijzigt bijgevolg bovenstaande vaststellingen niet. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel aangaande haar activisme voor SCNC aan dat zij enkele voorbeelden aanhaalde en dat de “dienst vreemdelingenzaken” [lees: Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen; verder: CGVS] ten onrechte stelt dat haar verklaringen vaag zijn. Zij onderschreef sinds 2005 het standpunt van SCNC omdat zij de discriminatie van de Engelstalige bevolking duidelijk merkte in de samenleving.

Verzoekster betoogt dat haar antwoorden inzake de concrete stappen die SCNC ondernam om de onafhankelijkheid van Zuid-Kameroen te bereiken overeenkomen met de principes van SCNC. Zij trachten hun doel te bereiken zonder geweld, hetgeen blijkt uit hun motto. Door te betogen en te argumenteren tracht SCNC dit doel te bereiken. Derhalve is het verwijt dat het CGVS maakt niet gegrond.

Aangaande de structuur en de belangrijke leden van SCNC merkt verzoekster in de eerste plaats op dat zij vooral lokaal actief was. Zij stelt dat zij de personen opnoemde met wie zij het meeste contact had en verwijst naar de overige personen en ‘chairmen’ die zij benoemde tijdens het gehoor. Op het niveau van de LGA kon zij een aantal personen noemen. “Het niveau van de LGA is het laagste niveau waarmee verzoekster dus ook het meeste contact met had.” De stelling van het CGVS dat zij niet op de hoogte is van de belangrijkste partijfiguren is dus ongegrond. Verzoekster benadrukt dat zij nog andere informatie heeft verstrekt over SCNC, onder meer omtrent hoe men een lidkaart verkrijgt en omtrent de hymne van SCNC.

2.1.2. Verzoekster stelt in een tweede middel dat zij vrees voor vervolging heeft. Het CGVS stelt zich enkel vragen bij de wijze waarop zij kon ontsnappen aan de gendarmerie. De tante waarbij zij onderdook is geen rechtstreekse tante maar de zus van de man van één van haar zussen. In verschillende culturen is het gebruikelijk om verre familie ook nog met tante aan te spreken, waardoor dit misschien aanleiding gaf tot de verwarring die het CGVS aanhaalt als negatief element. Verzoekster wilde juist door haar verblijf bij P.A. haar vindbaarheid verkleinen. Zij heeft immers acht zussen waarvan het grootste deel is getrouwd en het is voor de gendarmerie onbegonnen werk om alle verbonden familieleden van de aangetrouwde familie te bezoeken. De gendarmerie is tot vandaag bij haar familie naar haar op zoek en zette haar familie reeds verschillende malen onder druk.

Verzoekster besluit dat in haar hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, A, (2) van “de Conventie van Genève”.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept zij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De commissaris-generaal stelt met recht vast dat verzoekster vage verklaringen aflegde omtrent haar motivatie om lid te worden van SCNC. Verzoekster komt ter zake niet verder dan het herhalen van de verklaringen die zij aflegde bij het CGVS, hetgeen niet dienstig is om de pertinente en terechte motivering te weerleggen. Zij komt in het verzoekschrift andermaal niet verder dan op algemene wijze te stellen dat zij de discriminatie van de Engelstalige bevolking duidelijk bemerkte in de maatschappij. Dient eveneens te worden opgemerkt dat verzoeksters beweerde politieke engagement in schril contrast staat met haar desinteresse voor de politieke ontwikkelingen in haar land. Zo wist zij niet wanneer voor het laatst verkiezingen werden gehouden in Kameroen en kon zij zelfs niet preciseren in welk jaar dit gebeurde. Gevraagd waarom zij niet ging stemmen, stelde zij: *“Omdat ik niet van stemmen hou”*. Vervolgens stelde zij dat zij hiervan niet hield *“omdat er discriminatie is”*. Ook in dit kader bleek zij echter niet in staat concrete voorbeelden te geven doch verwees zij op algemene wijze naar het feit dat de Franstaligen in 1972 en in 1992 de verkiezingen wonnen (administratief dossier, stuk 3, p.5).

Voorts motiveert de commissaris-generaal met recht dat verzoekster, gelet op de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen, absoluut niet duidelijk en concreet kon maken hoe SCNC de onafhankelijkheid van Zuid-Kameroen wilde bereiken. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het louter tegenspreken en ontkennen van de conclusie die de commissaris-generaal trok op basis van haar verklaringen, hetgeen niet afdoende is om voormelde terechte motivering te onkrachten. Dat zij niet in staat bleek *in concreto* aan te geven hoe SCNC zijn doel wil bereiken of welke concrete acties daartoe worden ondernomen klemmt nog des te meer daar zij blijkens het feitenrelaas in het verzoekschrift voorafgaand aan haar derde arrestatie *“brochures met het actieplan en de ontwikkelingen in de Zuid Kameroense gebieden”* zou hebben uitgedeeld.

De commissaris-generaal stelt op grond van de stukken van het dossier daarenboven terecht vast dat verzoekster (i) niet wist wie de ‘communication secretary’ en ‘national treasurer’ waren op nationaal niveau (ii) slechts twee personen met een belangrijke functie kon noemen op het niveau van haar zone (iii) op het niveau van haar ‘county’ slechts één persoon met een belangrijke functie kon noemen, met name de ‘chairman’ (iv) de eerste nationale ‘chairman’ niet bleek te kennen (v) behoudens Ayamba Ette Otun en Ngeka Luma geen andere personen kon noemen die de functie van nationale ‘chairman’ hadden terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat er nog verscheidene andere personen waren die deze functie bekleedden (vi) nog nooit bleek te hebben gehoord van Albert Mukong, een belangrijke activist die voor de onafhankelijkheid van Zuid-Kameroen streed en van SCNC een ‘staatsbegrafenis’ kreeg (vii) evenmin wist wie Ester Maghwe Ayafor en Frida Ngwa waren, nochtans twee belangrijke strijders bij SCNC. Verzoekster tracht tevergeefs voormelde onwetendheden te vergoelijken. Van een persoon die beweert sedert mei 2005 actief lid te zijn geweest van SCNC, sindsdien tot twee maal per maand naar meetings van SCNC te zijn gegaan en pamfletten te hebben verspreid voor deze partij (administratief dossier, stuk 3, p.8, 19), kan redelijkerwijze worden verwacht dat deze kan antwoorden op voormelde eenvoudige en elementaire kennisvragen. Daar verzoekster hiertoe niet in staat bleek kan aan haar beweerde lidmaatschap van en politieke activiteiten voor SCNC geen geloof worden gehecht. Dat zij wel kon antwoorden op een aantal andere aan haar gestelde vragen doet hieraan geen afbreuk.

De documenten die verzoekster bijbrengt ter ondersteuning van haar politieke activiteiten zijn niet van die aard dat zij haar teloorgegangene geloofwaardigheid dienaangaande kunnen herstellen (administratief

dossier, stuk 9: documenten). Het visitekaartje van Ayamba Ette Ottun bewijst op zich geenszins dat verzoekster lid of supporter van SCNC zou zijn. Ten aanzien van de lidkaart van SCNC motiveert de commissaris-generaal, nog daargelaten dat deze kaart zou zijn uitgereikt in maart 2005, hetzij enkele maanden voordat verzoekster lid zou zijn geworden van SCNC (administratief dossier, stuk 3, p.7), met recht dat uit de informatie in het administratief dossier (stuk 10: landeninformatie) blijkt dat zulk document op zeer eenvoudige wijze kan worden verkregen en gewoon op straat te koop is zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Aangezien aan verzoeksters beweerde lidmaatschap van en activiteiten voor SCNC geen geloof kan worden gehecht, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zij ingevolge deze activiteiten zou hebben ondervonden.

Dit blijkt des te meer uit haar incoherente en weinig aannemelijke verklaringen aangaande de gebeurtenissen die haar ertoe zouden hebben genoopt het land te verlaten.

Vooreerst legde zij incoherente verklaringen af betreffende de manier waarop zij uit de handen van de gendarmes ontsnapte. Tijdens het gehoor gaf zij aan dat zij kon ontsnappen wegens de onoplettendheid van de agenten en stelde zij: *“Hij lette niet op en toen ging ik gewoon weg. Ik liep niet echt weg”*. Gevraagd of ze haar niet achterna zaten antwoordde zij dat ze haar wel zochten maar dat ze al weg was (administratief dossier, stuk 3, p.23). Blijkens haar neergeschreven verklaring zou zij echter plots zijn beginnen vechten met de gendarmes, ternauwernood zijn ontsnapt en zijn achtervolgd door de gendarmen (administratief dossier, stuk 9: documenten).

Bovendien stelt de commissaris-generaal met recht dat verzoekster enerzijds stelde nog in contact te staan met een bevriend lid van SCNC doch anderzijds aangaf deze persoon zelfs niet te hebben gevraagd naar haar problemen. Nochtans kan van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze worden verwacht dat deze zich zou informeren aangaande zijn problemen. Dat verzoekster heeft nagelaten dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar problemen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Bovendien legde zij ook hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon zij niet aangeven met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd, noch waar zij een tussenlanding zou hebben gemaakt (*ibid.*, nr.34). Evenmin kon zij preciseren welke naam en foto zouden zijn opgenomen in het paspoort waarmee zij reisde (administratief dossier, stuk 3, p.12).

Verzoekster weerlegt noch betwist de bestreden motivering omtrent de documenten die zij benevens de hoger besproken lidkaart van SCNC en visitekaart heeft neergelegd. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Kritiek op de overige, overvloedige motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

2.3.2. Verzoekster voert geen argumentatie betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de sub 2.3.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar beweerde politieke activiteiten en asielselaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS